

ordning, som jeg på regeringens vegne har præsenteret den, jamen så holder vi os til det åremål, så venter vi ikke 10 år med at starte det. Så til en forhandlings resultat hører også en ganske bestemt tidsramme for ikrafttrædelse og en tilrettelæggelse af en folkeafstemning.

Til hr. Jóannes Eidesgaard vil jeg gerne sige, at jeg har megen sympati for det at skelne mellem den formelle, politiske frihed og den reelle, personlige frihed, og jeg synes, at hr. Jóannes Eidesgaards ræsonnement over det reelle selvstyres indhold og den gradvise opbygning af det har meget for sig, når man betænker, at de, der først og fremmest bliver berørt og skal leve med og fungere i et selvstyre, naturligvis er det færøske folk som individer, som folk og som nation.

Jeg vil gerne bekræfte, at jeg ser også sådan på det, og det gør hele regeringen, og jeg synes, jeg må sige hele det danske Folketing, at rigsfællesskabet er mere end penge, rigsfællesskabet er noget særligt, rigsfællesskabet bygger på gensidige rettigheder og pligter. Og jeg synes, det er umådeligt vigtigt, at det bliver sagt igen og igen, også i dag, at hr. Jóannes Eidesgaard i virkeligheden siger: Er det ikke det, der er basis, er det ikke derfra, vi skal starte? Og jeg må bekræfte: Jo, sådan ser vi også på det.

Jeg blev stillet et par spørgsmål om delegationsprincippet og to, tre andre principper om mulighederne i forhold til rigsfællesskabet, og dér vil jeg gerne bekræfte, at vi mener, at vi kan finde rimelige løsninger på spørgsmålet om delegationsprincippet og uigenkaldeligheden vedrørende de kompetencer, som det er aftalt skal overgå til landsstyret og til Lagtinget, kompetencer, som ikke senere kan tages tilbage.

Jeg vil også gerne i spørgsmålet om den udenrigspolitiske kompetence bekræfte, at lagmændene på de områder, der vedrører forhandlinger om udenrigsspørgsmål, som alene har betydning for Færøerne, kan tillægges en sådan kompetence. Det kan aftales, at der kan overføres en sådan kompetence.

Jeg har noteret mig interessante synspunkter vedrørende en ny redegørelse, Retspolitisk Institut har formuleret, og jeg tror, at jeg også kan nikke til hr. Jóannes Eidesgaards pointe om: Lad os vise lidt opfindsomhed under de videre forhandlinger.

Men som sagt: Vi er tilbage ved vort udgangspunkt. Jeg har respekteret, at landsstyret har ønsket en forhandling om en suveræn stats-

dannelse, og det er så det, vi samler os om i denne fase.

Så til en række partier i det danske Folketing: Fru Ulla Tørnæs varmede i sit første indlæg op med velkendte toner. Fru Ulla Tørnæs nævnte i starten af sin ordførertale en række såkaldte skandalesager. Fru Ulla Tørnæs kom ganske langt omkring, vistnok både til smeden og til bageren, for nu at bruge det billede. Jeg synes nu ikke, at dagen i dag skal ende med mudderkastning. Jeg kunne naturligvis godt af søge fortegnelsen over Rigsrevisionens rapporter fra den forrige regerings tid og liste en række sager op, men jeg vil sige til fru Ulla Tørnæs, at det skal vi jo ikke, det skal vi ikke.

Næ, lad os hellere krydse klinger om det faktuelle, om politikken, om holdningerne, om retningerne, og her hæftede jeg mig ved et par væsentlige ting, for det første det med skatte trykket: Fru Ulla Tørnæs sagde, at smertegrænsen er nået, at skattetrykket er steget, at vi har fillet med de grønne afgifter, og at det i virkeligheden er gået forfærdeligt alt sammen. Her skal jeg bare gøre et par ganske, ganske få bemærkninger, og jeg ved godt, det er trættende, men sådan er det, når man selv byder op til dans.

For det første er skattetrykket steget fra det herrens år 1982 til 1993 fra 44,6 pct. til 50,8 pct., hvis vi korrigerer for bruttoficeringen. Skattetrykket steg altså under borgerlige regeringer, hvorimod skattetrykket reelt er faldet under den regering, fru Ulla Tørnæs så udmærket kender, under Det Radikale Venstres og Socialdemokratiets ledelse. Faktisk er skattetrykket reelt faldet med 1,3 procentpoint fra 1993 til år 2000, når vi korrigerer på samme måde som før.

Og det er jo også sådan, at måden, vi måler det på, er præcis den samme som dengang under, ja, vi kan jo næsten ikke huske det, men dér i løbet af 1980'erne; opgørelsesmetoden er den samme. De grønne afgifter påvirker derfor ikke i sig selv ændringerne med hensyn til skattetrykket. Sådan har jeg også forstået mine gode kolleger skatteministeren og erhvervsministeren.

Jeg skal ikke gå længere ind i det, men bare sige, at jeg tror ikke, man når langt ved sådan at slå hinanden med skattetrykket. Det ligger, som det ligger, med en svagt faldende tendens, og det synes jeg egentlig er ganske imponerende i kraft af, hvad vi ellers bruger pengene til, når det gælder den udbyggede service på en række områder.